

кашъ разказватъ нѣщо тжжно, мило на сърдцето... Селянитѣ силно плѣскають ржавицитѣ, надвикватъ се и прѣкжсватъ пѣснитѣ на звѣнчетата съ своитѣ насърдчително — мили подвиквания:

— Охо-хо-хооо...! Хайде!...

Какъ се радвашъ на такава срѣща тогава и какъ ти се иска, щото този керванъ да продължава далечъ — далечъ, скърцането на полусчупенитѣ шейни, дрънкането на звѣнцитѣ и милитѣ охо-хо-хо! — да се не прѣкжсватъ!...

Хе-хе, на шега се сърди дѣдо-мразъ!..

Крайпѣтнитѣ водачи — оголени дървета, тукъ и тамъ стърчащи изъ пѣтя, той е покриль съ снѣжни кристали; пригърбенитѣ кончета замѣталъ, сѣкашъ, съ коприненъ платъ отъ сребренъ прахъ, а на муцунитѣ, край очитѣ и устнитѣ закачилъ ледни висулки; на селянитѣ просребриль брадитѣ и като че е искаль да се пошегува съ тѣхъ: тѣй имъ сковаль брадитѣ и мустацитѣ, че тѣ съ мжка разтварѣха устата си, за да пѣхнатъ въ тѣхъ лулата и, запушатъ своя катранъ. Но не само отъ товарнитѣ, а и на пѣтничкитѣ шейни се нахвърля дѣдо-мразъ: и тѣ току поскърцватъ и пропукватъ отъ студа, и фучатъ по снѣга, сѣкашъ плачатъ, отъ студъ...

Ухъ че студено! А какъ хубаво е да бждешъ сега на топло, при хора, до самоваря!..

* * *

Здрачва се. По снѣжната, безбрѣжна равнина прѣпускатъ двѣ впрегнати кончета. Глухо кѣнтятъ звѣнцитѣ, скърцатъ шейнитѣ, покрити съ рогазка, прѣхтятъ пусталитѣ, побѣлѣли отъ скрѣжъ кончета... На прѣдното мѣсто седи тринадесетъ-годишниятъ